

PARADA LITERÀRIA

CRÒNIQUES D'ABORD

He vist assassinats del temps, curses fugaces, he viscut històries de ficció i de les més realistes, de les de carn i ossos, i uells marrons amb cabells embutellats. He estat públic de naixaments d'amor, i he assistit als funerals més dolorosos, on el mort no és dins una caixa, si no que sura en l'ambient.

M'he capiccat en uells buits, que reflectien vagons atapeïts, m'he endinsat en tols blaus juganers i he entrat en ànimes estranyes. Ara, casa meua és l'andana, i el so del metro és la melodia que acompanya la meua vida. I és quan plou que corro a aixoplugar-me, i quan les nits són més fredes, que sento que, potser, aquest lloc brut i fosc, és ara només el que em resta i que el passat queda lluny. Sí, sovint en la fosca, penso a tornar cap a casa, a deixar de lluitar, perquè ara, dins les trinxeres, fent aquesta petita guerra, sóc l'últim soldat dempeu. Estranyo les abraçades de la mare i les felicitacions del pare, i començo a trobar a faltar aquells detalls que abans m'irritaven i treien de mi el dimoni.

Es dur combatre contra enemics estimats, l'amor i l'odi ara es barregen de manera que fan brollar dels meus uells les llàgrimes més amargues que els meus llavis han provat.

Enmig de desconeguts somio en el teu somriure, i després m'hefado i t'atribueixo algunes malediccions.

Vaig creure'm a uells cecs tot el que em prometies i, com un mag professional, vas desaparèixer, entre fum i interrogants.

He pensat a deixar d'estimar-te, però a casa ja no puc tornar, em buscaré la vida i t'oblidaré. Assegut en aquest banc incòmode i fred, imagino una vida on agafaria aquest metro i dins el vagó atapeït em dirigiria a un lloc on

pogué estimar sense condicions ni repercussions, i en aquest món potser guardaria un raoneta de cor a aquells que no em van acceptar per estimar com jo ho feia, ja que, vulgui o no són els meus pares.

Nom i cognoms: Rita Piñol Setó

Escola: Institut Manuel de Pedrolo

Curs: 4rt Categoria: grup 4

